

Димитровъ, директоръ на Видинската и Сливенска гимназии, *Д-ръ Шишковъ* на Русенската и Сливенската, *Никола Калчевъ* на Габровската и т. н. Между професоритѣ на Софийския университетъ сливенци сж: *Д-ръ Данчовъ*, *Д-ръ С. Ганевъ* и *Д-ръ Шишковъ* и *Д. Табаковъ*.

Ст. Панаретовъ, сжщо отъ Сливенъ, е билъ професоръ въ американския колежъ въ Цариградъ. Днесъ е пълномощенъ министъръ въ Вашингтонъ.

Сливенската гимназия е била втора по редъ слѣдъ Пловдивската съ първи випускъ на завършили пълни седемъ класа (1883 – 1884 г.). Отъ тоя випускъ сж сливенцитѣ Никола Калчевъ, Димитровъ, Добри Стойновъ и Ив. Гюлмезовъ, (а родомъ отъ Градецъ *Петъръ Гудевъ*).

Процентътъ на слѣдвалитѣ сливенци вѣнъ отъ границитѣ на България е голѣмъ. Като изключимъ тия, които сж слѣдвали рано прѣзъ началото на XIX я вѣкъ въ М. Азия, изъ гръцкитѣ о-ви, Цариградъ, Атина, Букурещъ, Италия, Мюнхенъ и Парижъ, както е случая респективно съ Д-ръ Селимински, Ив. Добровски, Д. Добровичъ, Сава Доброплодни, Даскалъ Андончо х Кринчевъ, Яни Сотировъ, синътъ на Андонъ Ивановъ (въ Мюнхенъ), Василь х. Михалевъ и И. Колони (въ Парижъ) и т. н., къмъ втората половина на сжщия вѣкъ мнозина сливенци се отправятъ по разни посоки на сѣверъ отъ Дунава. Както пише Каницъ, около 1872 г. той срѣщналъ много интелигентни сили въ Сливенъ, които познавали много добрѣ Виена, Одеса, Петербургъ, Парижъ и Лондонъ. Около срѣдата на сжщия вѣкъ Ив. Добровски се озовалъ въ Ню-Йоркъ, дѣто стоялъ нѣколко мѣсеца. Дали по-рано отъ XIX-я вѣкъ е имало сливенци, които сж отивали на далечъ задъ границитѣ на окадената турска империя — за това ни липсватъ данни. Единъ отъ „непрокопсанитѣ“ синове на Клуцохорския скотовъдецъ, около XVI-я вѣкъ, си „взелъ очитѣ“ отъ Сливенъ и липсалъ отъ тукъ 20 – 30 години, и се върналъ като „католишки попъ“, но не се знае дали въ сжщностъ е билъ такъвъ или е слѣдвалъ въ Римъ, както е ставало прѣзъ това врѣме съ мнозина българи изъ Пловдивско, Чирпанско, Никополско и т. н.

Слѣдъ прѣселването на сливенци въ Влашко и Русия (въ 1830 г., на брой около 10,000 души) разстоянието между Сливенъ и заддунавскитѣ покрайнини се намалява и оживлява. Било роднински или други връзки сж ги карали често да кръстосватъ Балкана, да се спождатъ и да привличатъ сливенци за слѣдване въ Ромъния, Болградъ или въ други руски градове.

Между сливенцитѣ, които слѣдвали и завършили Болградската гимназия, за основаването на която много е помогналъ болградския сливенецъ Никола Парушовъ, а нейнъ директоръ по едно врѣме е билъ сливенскиятъ Д-ръ